

Κι αν τα πήμε σύμφωνα καλά κ' οι άντρες
Μαζί μας ζούν, μη φέροντας με βία το βάρος
Της παντρειάς κ' είναι η ζωή μας ζηλευμένη
Είδεμή κάλλι' ε θάνατος' γιατί' οι άντρες άμα
Στενοκαρδίζουν μέσ' στο σπίτι, με τους φίλους
"Η με τους συνομιλητικούς το φίχουνο δξω"
Μά έμεις τα μάτια ρίχνουμε σε μιή ψυχούλα...
Και, λέν, άσφαλισμένα στο σπίτι: έμεις, πώς ζούμε,
Στο πόλεμο ενθ' εκείνοι: κονταροχτυπιούνται.
Κι όμως άσκερτα μιλούν' γιατί' κάλλιο τόχω
Νά έστεκόμουν τρεις φορές πίσω άπ' την άσπίδα
Πάρα μιή φορά να έγεννούσα!... Μά δέν πάνε
Τα λόγια έτούτα ούτε σε σάς κι ούτε σε μένα:
Γιατί έσεις έχετε πατριδά, σπίτι, φίλες
Και πρόσχαρη ζωή περιάτ' έγω όμως έρημη
Χωρίς πατριδ' άπό τον άντρα μου άφημένη,
Μακρυ' άπ' τον ξένον τόπο μου άρπαγμένη, δίχως
Μητέρα, δίχως άδελφά και συγγενή κανένα
Στην τσινική μου συμφορά παρηγοριζ' μου.
Μιά χάρη μόνο σας ζητώ: αν παύσω τρόπον
"Η τήνασάμ να έδικηθώ για όσα παλιόνια
Τόν άντρα μου κ' εκείνονα, που θυγατέρα
Γυναίκα τούδωκε, κ' εκείνη που τον πήρε,
Σεις να μη μιλήσετε' γιατί, σε όλα τέλλα,
Περίφοβη κι' άδύναμη' η γυναίκα έπλάστη
Και μόνο νάντηξη το σπαθί τρομάζει.
Μ' αν τύχει άπό τον άντρα της άδικημένη
"Άλλα, πού άγριοφάνισα ψυχή δέν είναι!
ΧΟΡΟΣ:
Θά καν' όπως μου λέε, γιατί' θα τιμαρώσης
Δίκαια τον άντρα, Μήδεια' κι' άδικημένη
Δέν το θαυμάζουμαι αν θρηνηί... Νά ο βασιλείας μας
"Ο Κρόντας νέων συμφορών κοντατοφόρος!

ΣΚΗΝΗ ΕΣΤΗ

ΚΡΕΟΝΤΑΣ:

Την άγριωπή και με τον άντρα πεισιωμένη,
Τη Μήδεια, έσένανε προστάζω άπό της χώρας
Της δικής μου έτούτης το σύνορο, έλα, φύγε,
Τά δυο παιδιά σου πικρόντας μαζί σου κι' ώρα
Μη στέκης: Μόνος μου ήρθα εδώ της προσταγής μου
"Εχτέλεστής, κι αν δε σε διώξω άπό της χώρας
Τά σύνορα, στο άνάχτορό μου δέν γυρίζω.

ΜΗΔΙΑ:

"Αχ, η δυστυχισμένη έχάθηκ' άπ' τον κόσμο!
Γιατ' οι έχθροί μου κάθε τρόπο να με βλάψουν
Σοφίστηκαν και λυτρωμού δέν έχω έλπίδα!..
Μά, Κρόντα, μιή άμοιση γιατί' έτσι διώχνεις;

(*Ακολουθεί)

- Τι σου έλεγε εκεί η Μπιμπή;
- Με ρωτούσε τί γράμμα μαλλιών μ' άρέσει.
- Πάντα η ίδια... Πάντα να εύχαριστήσαι.

Ένα πολύ περίεργο δέντρο φυτρώνει στη Νεβάδα τη
"Αμερικης. Οι ντόπιοι το λένε «μάγισσα». "Αψηλώνει ως
πες 2 μέτρα, κι' ο κορμός του στα ριζά είναι ως 15 πούν-
τους διάμετρο. Το θάμν άυτού του δέντρου είναι η φωτεινά-
δα του. Είναι τόσο μεγάλη, που με σκοτεινά νυχτιά το
δέντρο φαίνεται άπό ένα μίλι άλάργα. "Α στέκει κοντά,
μπορείς και διαβάζεις βιβλίο φνλοτυπωμένο με ψηφιά των
9, καθώς δηλαδή έτούτου το παραγράφου.

Συχνά λέμε «ζέστα» ή «κρύο», κ' ως τόσο δύσκολο να
ήρσεις τί είναι ζεστό και τί κρύο. Μέσα σε σπίτι, αν η
ζέστα είναι 25 βαθμοί, συχνά άκούε «Όψο τί ζέστα! "Ανο-
πρόφορο» Νερό όμως με τόση μονάχα ζέστα θάν το πεις ίσως
κρουσά και με 32 άκόμα βαθμούς θάν το πεις μόλις χλια-
ύ. "Ογύφτος, αν το σίδερό του είναι 450 βαθμούς, δέν το
μιζει: "νάκμα ζεστό. Πρέπει ν' άνεθεί σε ίσως 1400 βα-
θμούς, και τότε να σου πεί πως ζεστάθηκε καλά.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξω-
τερικό Φρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΗΓΙΑ: Στο κίοςκια της Ηλατείας
Συντάγματος, "Ομονοίας, "Υπουργείου Οι-
κονομικών, Σταθμού Τριχιοδρόμου ("Ο
φθαλματρείου) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο-
δρόμου ("Ομόνοια)στο καπνοπώλειο Σαρρή
(Ηλατεία Στουενάρα, "Εξάρχεια) και στο
βιβλιοπωλειό «"Εστία» Γ. Κολάρου.

"Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΓΑΛΑΝΟΣ

σκότωσε το δάσκαλο και πλήγωσε βαριά την
ίδια του τη γυναίκα να να σώση την τιμή του.
Λαβράκι λαχταριστό για τις εφημερίδες και
θέμα περίφημο για οικογενειακές κουβεντού-
λες, και με τα πρωτοβρόχια μάλιστα.

Οι εφημερίδες λοιπόν το παραδώσανε το
λαβράκι αυτό στους ρεπόρτερ και στους χρο-
νογράφους τους και μιή δλόκληρη βδομάδα
τώρα μās πήρανε ταυτιά μας οι πρώτοι με
τις περιγραφές τους και μās αναγουλιάσανε
οι δεύτεροι με τις ξεθυμασμένες φιλοσοφίες
τους για το έγκλημα του Γαλανού. Γιατί — και
να μās συμπαθάτε — κατά την ταπεινή μας
γνώμη ο γκαρδιακός φίλος και σύντροφος του
άξιοτίμου κ. Παρίση είναι ένας κοινότατος
έγκληματίας που σκότωσε μόνο και μόνο για
να σκοτώση κι' όχι για να σώση την τιμή
του, η όποια καθόλου δέν κιντύνευε.

Μην άγριεύετε του κάκου και η κοινωνία
σ' αυτή την περίσταση πολύ φρόνιμα έκρινε.
Σου λέει, βλέπεις, η καμένη η κοινωνία:
Βρήκες τη γυναίκα σου μ' άλλοτε; Δέν είναι
καμιά ανάγκη να γίνης φονιάς. Σου δίνω το
δικαίωμα να στείλης τη γυναίκα σου στη
μάννα της, να σφίξης το χέρι του έρωμένου
της, που έγινε άφορη να γνωρίσης με ποιά
παδιοδρώμα είχες να κάνης, και τότε έλα να
σε σφίξω στην άγκαλιά μου και να σε πώ τι-
μιο. Θέλεις παλι να σκοτώσης, γιατί μονάχα
έτσι νοιώθεις πως ξεπλένεται η άτιμία; Σκό-
τωσε, μα πρόσεξε. Για να μείνης τίμιος κ' ύ-
στερ' άπό το έγκλημα, πρέπει να είσαι τίμιος
και πριν άπ' αυτό. Με άλλα λόγια πρέπει να
το ξέρω καλά έγω η κοινωνία πως ήσουν τύ-
πος και ύπογραμμός συζύγου και πως η γυ-
ναίκα σου δέν είχε ούτε τον παραμικρό λόγο
να ξεχάση πως είναι γυναίκα σου. Για να
χάσης, άδερφέ, την τιμή σου, πρέπει πρώτα
κι' αρχής, ναχης τιμή. "Ο σκουπιδιάρης δε
μπορεί ποτέ να πη πως του κλέψανε το φράκο
του.

Να πως σκέφτηκε η κοινωνία μας στην ύ-
πόθεση του Γαλανού και να πως πρέπει να
σκεφτούνε κ' οι ένορκοι μεθαύριο που θα τότε

δικάσουνε. Χωρίς να λογαριάσουν ως «έπιδα-
ρυντικό» τα δράματά του που άρχισαν να μās
τα σερόβιρον τώρα οι «"Αθηνες» για ναυξή-
σουν την κυκλοφορία τους και για να μās ά-
ναγουλιάζουνε περισσότερο, χωρίς να λογα-
ριάσουνε λοιπόν καθόλου τα δράματά του,
πρέπει να βάλουν τα ξερά γεγονότα κάτου
και να κλείσουνε μιή και καλή τόν κ. Γαλα-
νό στη φυλακή, για να τελειώση κει μέσα και
τις δοξασμένες μέρες του και το φιλολογικό
του έργο. "Αλλοίμονο αν κι' αυτή την ύπόθεση
την κρίνουν οι ένορκοι επιπόλαια. Δώ κι' όμωρος
ο καθένας, φτάνει να ναι λίγο κακούργος, και
θα ξεφορτώνεται μιή χαρά τη γυναίκα του, βά-
ζοντας έναν παλιάνθρωπο πληρόντες τονε να
έργολαβή μαζίτης και να βρισκαται ένα βριδύ
σκοτεινό στην αυλή του μέσα η δξω άπ' την
πόρτα του. Μιή κουμπουριά και ζήτω η τιμή,
που έτσι να σας χαρῶ, δε μπορεί κανένας να
λέη, παρωδώντας, οτι είπε μιή άριστοκράτι-
σα στη μεγάλη Γαλλική επανάσταση για την
"Ελευθερία τη στιγμή που ανέβαινε στην καρ-
μανιόλα: «"Τιμή, πόσοι σ' έκυεταλλεύουνται
για να κακουργήσουνε!

Η «ΕΣΤΙΑ»

μιή άπ' αυτές τις μέρες βγήκε δίχως ναχη ούτε μιή
τηλεγράφημα για τον πόλεμο. Τραμερό αυτό! Την έ-
δικη μέρα, θυμούμαστε, η «"Αστραπή» είχε δυο κολά-
νες τηλεγραφήματα «"άπ' εθθείας» άπό το Τόκιο κι' άπό
το Πάρι-Άρθούρ, η «"Εσπερινούλα» άλλες τσάες και
οι πρώτες της «"πρώτες κυκλοφορίες» παραφουσκωμέ-
νη με ψευτίες την «τελευταία ώρα» τους.

"Η «"Εστία», είπαμε, ούτε λέξη, ενθ' μπορούσε
η ελόγημένη το περίφημο έθρο των «"Ταίμης» για
τη γιγαντομαχία του Λιάου-Γιάχα, που το δημοσίευε,
να το περάση για ιδιαίτερο τηλεγράφημα. Μονομανία
του διεθυντή της αυτή. Και η μονομανία του Κύ-
ρου να βγάξη πάντα την εφημερίδα του μ' ά λ η θ ι-
ν ά τηλεγραφήματα, είναι που δέν αφήνει την «"Ε-
στία» όχι μονάχα να περάση, μα ούτε να κοντοζυγώ-
ση την κυκλοφορία της "Εθνικής «"Εσπερινής».

Το ξέρουμε καλά αυτό που λέμε και να μās πι-
στέψετε. Στην εποχή του πολέμου του Τράνσβαλ έρ-
γαζόμαστε στην «"Εστία» και τα τηλεγραφήματα που
έστελνε ο κ. Πασχάλης, έ ευσυνειδητότατος Easterson,
άπό τη Λόντρα χιλνούσαν κόσμο. Στο Χρηματιστήριο
μάλιστα σαν το μάννα οι "Εβραίοι τα περίμεναν. "Ερ-
χόντουσαν όμως και μέρες που ο Easterson δέν είχε να
τηλεγραφήση τίποτε σπουδαίο η «"Εστία» θάβγαине
δίχως τηλεγράφημα. Που να πειστή ο Κύρος να «κα-
τασκευάση» κι' αυτός κανένα έδω! Τόν παρακολούσαμε,
του δείχναμε τον κίντυνο που τρέχαμε να χάσουμε άνα-
γνώστες, μα τίποτε. Προτιμούσε ο άθεόφοβος να τήνε
βγάλη άσπρη την εφημερίδα του, παρά να τυπώση
μιή ψευτιά μέσα.

Αυτό θα πητε πρέπει να κάνη κάθε τίμιος κ' ευ-
συνειδητός δημοσιογράφος. Συμφωνότατοι. Μα η ευ-
συνειδησία είναι άργεντινή δεκάρα σήμερα και για ναπο-
χτήσης την πρώτη κυκλοφορία πρέπει νασαι άσυνειδη-
τος, και πολύ μάλιστα.

Μιή φορά, το περασμένο χυνόπωρο, βρήκε κι' ο
"Νουμάς» την ευκαιρία ναποχτήση την πρώτη κυκλο-
φορία, μα την ευκαιρία αυτή τήνε πέταξε στα σκου-
πίδια. Συλλογίστηκε, που λέτε, να γελάση τους άνα-
γνώστες του με πλούσια φανταστικά δώρα, μα
επειδή έτυχε κείνες τις μέρες να του ζητήση ο κ.
Γιάνναρος το μέσο για να νεκραναστήση την «"Εσπε-
ρινή», του χάρισε τη γνώμη του κ' έγραψε μάλιστα
κι' ο ίδιος, με το χέρι του, τη ρεκλάμα στην «"Εσπε-
ρινή», γιατί την εποχή εκείνη ο κ. Γιάνναρος δέν είχε

άρχιση ακόμα να γραφή κύρια άρθρα. "Ας είναι! "Ιστορία νόστιμη που ίσως σας τήνε δηγηθούμε καμιά μέρα για να γελάσετε.

ΦΡΕΣΚΟ

φρέσκο και βουσκάρικο κι' αυτό, της φρεϊνής σοδειάς. "Ήτανε ένας ανώτερος υπάλληλος εδώ, διορισμένος σε μια σημαντική θέση, και η Κυβέρνηση θέλησε να τονε μετοθέσει για να φέρη δω έναν άλλονε δικό της. "Αποφαρίζει λοιπόν να μεταθέση της 'Αθήνας στην Πάτρα, της Πάτρας στην Κέρκυρα και της Κέρκυρας, που ήταν ο δικός της, ο εννοούμενος, στην 'Αθήνα. Μά στην Πάτρα τήν εποχή αούτ' ή γινότανε κάπια δουλιὰ που ε' ανώτερος υπάλληλος θα τσέπωνε πεντακόσες δραχμοῦλες. Μά τις πεντακόσες έπρεπε φυσικά να τις πάρη ο δικός της. Χωρίς να χάση λοιπόν καιρό ή καλή μας μεταθέτει «προσωρινώσ» της 'Αθήνας τον υπάλληλο στην Κέρκυρα, της Κέρκυρας στην Πάτρα και της Πάτρας στην Κέρκυρα, κι άμα τελειώσε ή δουλιὰ του; πιάνει πάλι πόνια σκακιού και τους βάζει στις θέσεις τους.

Τὰ έξοδα των ταξιδιών κι' αυτή τή φορά στην καμπόρα της Ψωρικώσταίνης.

ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗ

χίλια χρόνια ο κ. Δεληγιάννης που μας ήρθε από την Ευρώπη δίχως υποδοχή. "Έτσι μας γλύτωσε από τόσα κακά κι' από κανένα «έπιμπαλόκιο» λόγο του για θεσμούς και για Μακεδονίες, που θα μας έκανε, από τον ένθουσιασμό, να ευχηθούμε να μ' μας ξαναγύριζε από την Ευρώπη.

Πολλοί παρεξενετήκανε για τήν απόφαση του ή- γέτη που δε θέλησε να του γίνη επίσημη υποδοχή, ά- φου τό ξέρούνε πολύ καλά όλοι πως ο μπάρμπα τρελ- λαίνεται για κάθε είδους θεατρική επίδειξη, κι άλλοι βρέθησαν να πούνε πως τα μωρίστηκε ή γριαλεπού τα μουντάρικα κι' για' αυτό προτίμησε να τόν ακολουθήσουν από τόν σταθμό μονάχα οι στενότεροι φίλοι του όσα κι' άν έμοιαζε ή σοβαρή αούτ' αμαξοδρομία με νεκρική συνοδεία.

Καλύτερα πάντα τέτια υποδοχή, «έν στενῶ οικο- γενειακῶ κύκλω», να τήν πούμε, παρά επίσημη που ήτανε φόβος να τρέξουν σ' αούτ' μονάχα τρεις κι' ο κούκκος.

ΕΝΑΣ

δάσκαλος Ζακωθιανός δικαιολογώντας τόν συμπατριώτη του 'Υπουργό της Παιδείας που δε μπόρεσε να τόνε προδιβάση και να τόνε διορίση σε καλύτερη θέση, μας έλεγε :

— Τί να σου κένη κι' ο καημένος ο Λομπάρδος!.. Βλέπεις, ή Κυβέρνηση φοβάται μ'ν χάση τήν πλειο- ναψηρία και' για' αούτ' αναγκάζεται να μοιράζη τα ρου- σρέτια και να μ' τα δίνη δια στους 'Υπουργούς. Νά, σαράντα γυμνάσια έχει το Κράτος, και ο Λομπάρδος μονάχα στα όχτώ διόρισε καθηγητές των μαθηματι- κών Ζακωθιανός. Μπορούσε και στα σαράντα να βάλ- ηη πατριώτες του;

"Υστερ' απ' αούτά, έρχονται οι αλιτήριοι και σου σαλιαρίζουνε πως οι μεταθέσεις, π'αλίεις κτλ. γίνονται δια από άπληροστομάτους λόγους».

ΕΝ ΒΑ Ι ΟΙΣ ΚΑΙ ΚΛΑΔΟΙΣ

Με μυρτιάς και βάρια — νάρθησ — θα σ' ύμνήσω με μυρτιάς και βάρια — νάρθησ — θα σ' ύμνήσω με μυρτιάς και βάρια — νάρθησ — θα σ' ύμνήσω στης φτωχής καρδιάς μου μέσα το βυθό.

Ωσαυτά σε σένα τρισυγατημένε — άχ! τήν ωριαν διημόνο να θωροῶ Ωσαυτά σε σένα τρισυγατημένε μη δειλιάσ σα βλέπεις μέσα μου σταυροῦ.

Μη δειλιάσ σα βλέπεις τρισυλογημένε στο σταυρόμου πάνω εγώ θα σταυρωθῶ μη δειλιάσ σα βλέπεις τρισυλογημένε στης καρδιάς μου μέσα — να έμψης — το βυθό

Με κλαδιά και βάρια νάρθησ θα σ' ύμνήσω με κλαδιά και βάρια δε να σε δεχτώ με κλαδιά και βάρια νάρθησ θα σ' ύμνήσω στης φτωχής καρδιάς μου μέσα το βυθό

ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— «Η Γ α λ λ ί α και ή Ρ ο σ σ ί α από το 1797 μέχρι το 1799 κατά τὰ έγγραφα του στρατηγού Chabot διοικητού των 'Ιονίων νήσων». Με αυτόν τόν τίτλο ο κ. Σ. Παπῆς, που καταγίνεται μ' αγάπη και μ' έπιμονή αξιο- θαύμαστη σ' ιστορικές μελέτες, τύπωσε μια του μονογρα- φία ενδιαφέρουσα στο «Δελτίο της 'Ιστορ. και 'Εθνολ. έ- ταιρίας» και τήνε ξανατύπωσε τώρα τελευταία και σε φυλ- λάδιο. Θαρούμε πως είναι ή πρώτη φορά που ο κ. Π. φανερόνε έδω, στον τόπο μας, ή δουλιὰ του, ή όποια είναι παραπολύ γνωστή στη Γαλλία, άφου μάλιστα μια με- λέτη του ιστορική τήν αναφέρει κι' ο κ. Ψυχάρης στο έ- ναρχτήριο μαθημά του (Les etudes de Grec moderne en France σελίδ. 5 στην ύποσημείωση). Το ζήτημα που ε- ψαχνίζει ο κ. Π. είναι να ξεκαθαρίση τις σχέσεις που ζή- τηση ή Γαλλία να καλλιεργήση με τήν 'Ελλάδα στην έ- ποχή του Μεγάλου Ναπολέοντα, μια μεριά δε του σπου- δαίου κ' εθνικού αούτου ζητήματος ξεκαθαρίζει στη μονο- γραφία του αούτ', δίνοντας δείγματα τρανά, σοβαρής κ' εϋ- συνείδητης δουλιās, άφου κάθε άράδα τήνε στηρίζει άπάνω σ' έπίσημα έγγραφα. "Όταν με τόν καιρό ο κ. Π. κατα- φέρει ναποτελειώση ή δουλιὰ του και μαζώξει σ' ένα βι- βλίο τις μονογραφίες του, που τις έχει σήμερα σκοπι- σμένες δω και κει, θα πάρη θέση ζηλευτή πλάι στους έρ- κασιτέχνες ιστορικούς και θάκωση συχαρήικια κι' από Γάλλους κι' από Ρωμοίους, γιατί ή δουλιὰ που καταπίσθησε έν- διαφέρει ίσια και τους δυο αούτους λαούς.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ε. Λάθος τυπογραφικό ήτανε. 'Ο στίχος του Leconte de Lisle που αναφέρει ο κ. Ψυχάρης στον ύ- σ τ ε ρ ό λ ο γ ό του, στο περασμένο φύλλο, είναι: Le beuglement des boeufs b o s s u s de Tamatave, κι' όχι l o s s u s που δημοσιεύτηκε.—κ. Φωτιάδ. 'Ο κ. Ξεν. είναι λύτερος να γραφή β,τι θέλει.Το είπαμε κι' άλ- λωτες και δεν είναι καμιά ανάγκη να το ξαναπουμε και τώ- ρα, όσο κι' άν χαριεντίζεται με το «Νουμά» στη φιλολο- γική Σ κι' α μαχία του στα «Παναθήναια».—κ. 'Αναγνω- στη μας στο Μόναχο και 'Εναν έδω. Θα δημοσιευτούν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 83 ΔΕΚΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

ΚΕΡΔΟΣ 329,840 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 329,840 δραχμάς; Έδωκε μέχρι τούδε το γραφείον του τραπεζομεσιτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τους πελάτας του. "Ητοι εκ των αγοραστηῶν λα- χειοφόρων ὁμολογιῶν εκ του γραφείου του ἔχουν κερ- δίσει διάφορα ποσά, ἀνεργόμενα εις τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 329,840 δραχμῶν.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εις 1,000,000 δραχμῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ ἓνα συμμε- τέρῳσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὅτι ο- νο β ι β λ ι α τήν προκαταβολὴν δι' ἐκαστὴν λαχειο- φόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εις δραχμῶν 8 και κλε τεύς θέλοντας ν' αγοράσωσι τιαούτην νὰ προσέλθωσιν εις τὴ τυχερὴν γραφείον του, ὅπου πάντως θὰ κλη- ρωθῇ μετ' ἀμειβῆς ὁμολογια τίς και τί χάρα νὰ εἶ- ναι ή πρώτη μετὰς 70,000 χρυσαῶν δραχμῶν τήν 18 Σεπτεμβρίου ἑ. ἕ., ὅτε γενήσεται ή κλήρωσις.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ένας που γνώρισε κατὰ βάθος τή Γαπωνία και τις Γαπωνιούλες γράφει: "Αφ' ή γυναικούλα, ή τόσο κλη, με τή σιγανή τή φωνή, και τους ντροπαλούς τους τρόπους που τις δε γεννήθηκε μ' άλλο σκοπό παρά ν' ίκούει τυ- φλά τόν άντρα της, να του φροντίζει τα ρούχα του, και να κοιτάζει το νοικοκυριό της, αούτ και το πραγματάκι, ἄς έρ- θει ή περιστάση, και γίνεται ήρώισσα, γίγας έλξοθιο προ- βάλει ὁμπρός σου που ξεπερνά κάθε άλλο πλάσμα του κόσ- μου. 'Ο κόσμος όλος για δάρτη είναι ή τιμή και το χρές. Με τα χεράκια της τὰ μικρούλα δεν τ'έχει τίποτα ν' έδράζει χρματα και να διαφεντέψει τήν πατρίδα της, ή να βου- τήσει το λεπίδι μέσα στην καρδιά της, κλητέρα παρά να πάθει ή τιμή της.

Στη Γαπωνία όλοι, και γυναίκες κι' άντρες, από μι- κροί γυμνάζονται και δυναμώνουν τα κορμιά τους, πολύ πε- ρισσότερο παρ' όσο στην 'Εβρώπη. Τόσο που τα κορίτσια σ' α μεγάλωσσαν έχουν όση δύναμη οι άντρες. Συχνά στην έσοχή βλέπει κανεις κορίτσια, που παίρνοντας φόρα πηδούν το ένα κατόπι του άλλου φορμαούς ενάμισυ μέτρο άψηλούς. Τ' έ- κουσα, κυρίες Ρωμιές, που θαρρείτε πως ή λεβαντινοσύνη είναι ή καλή άναθροφή; Για τοσο οι γυναικούλες της Γα- πωνίας γεννοῦν άντρες, και τοσ λόγου σας ώς τώρα δε μας δώσατε παρὰ Αχρισσιούς.

Φιφή (στον άρρεθωνιαστικό της). Ξέρεις, Δελέ, ο Μπε- μπές με ζήτησε έχτις... ύποβίτω, δεν ήξευρε πως άρρε- θωνιαστήκαμε.

Δελέξ. 'Όχι δά! Και τί τοσ είπεις;

Φιφή. Τοσ είπα, λυποῦμαι, μα πως άρρεθωνιαστικά τώρα μ' έσαν.

Λνλέξ (χάζει με τή φυσική κευταμάρα όλων των Δελέδων, Σεξέδων κ. τ. λ.).

— Ξέρεις, ο Λεβεντινόγλους, όταν πωντρέφτηκε, σωφώ- νησε με τή γυνάικα του πως όταν θυμώνει ο ένας τους και φωνάζει, ο άλλος πρέπει να μη λέει τίποτα παρὰ να ήσυχάζει... κι' έτσι να τελειώνει ο καθέξ.

— 'Ε, και πέτυξε ή συμφωνία;

— Άκουσ εκεί! Έξκοσε χρόνια τώρα ο Λεβεντινό- γλους δεν άνοιζε το στόμα του.

Κύριε Πρόεδρε, είπε ο συνήγορος, ζητώ άνακοπή. Θέλω να συνάξω και να φέρω τους μαρτύρους μου. Θα σας άποδείξουν οι μάρτυρες πως ο κατηγορούμενος δεν είταν κοντά δυο μέρες ὅπου έγινε ο φόνος — μάρτυρες είδήμονες που είταν παρόντες όταν έγινε ο φόνος και τόν είδαν. Θα σας άποδείξουν οι μάρτυρές μου πως δεν υπήρχε καν δη- λητήριο μέσα στο πτώμα, και πως αν τυχόν και υπήρχε το έδαλαν οι ενάγοντες. Άλλοι μάρτυρές μου θα σας κα- ταδείξουν πως ο νεκρός αυτοχειριόστηκε. Και, κύριε Πρόε- δρε, έχω και μάρτυρες που θα φανερώσουν πως ο νεκρός δεν πέθανε παρὰ ζεί! (Συγκίνηση μέση στο δικαστήριο, ο Πρόεδρος διατάζει άνακοπή).